

мощіе, Искамъ да ти прѣдложѣхъ нѣщо, кое-то ще бѣде за тебѣ добро.

Като изрѣче това, извы изъ рѣкѣ ножа и пусти калугеру рѣкѣ-тѣ. Той мълчеше и слушаше.

— Искамъ да ти прѣдложѣхъ нѣщо, повтори Ясень.

— Що? прошьпнѣхъ калугерѣ-тѣ.

— Дай ми иконѣ-тѣ на св. Димитрія.

— Чудотвореца ли? извыка отецъ Агапій съ гласъ отъ духовно удивленіе, може да бѣ забравилъ за свое-то облѣкло.

— Не дѣй ми говори съ тоя гласъ, рѣче Ясень; та нѣ ся знаемъ!

— Защо ти е икона-та? рѣче калугерѣ-тѣ умолително.

— Не пытай купеца, защо купува: по-добрѣ пытай себе си, за колко щешъ ѣхъ продадешъ.

Калугерѣ-тѣ, кой-то испърво не умѣя да протѣлкува, що търси Ясень тукъ, кога-та му изяви той свое-то желаніе, почнѣхъ да доходи по малко въ себе си.

— А що бы ми далъ за това? запыта нѣкакъ си по-слободно.

— Хыляда жълтицы.

Калугерѣ-тѣ ся поуспихнѣхъ на тыя рѣчи.

— Ала съ това условіе, рѣче Ясень, азъ тутакси да ти исплатѣхъ злато-то, а ты тутакси да ми дадешъ иконѣ-тѣ; а утрѣ да огласишь отъ амвона, какво чудотворецѣ-тѣ ти ся е явилъ и рѣкълъ, че оставя тѣхъ безбожнѣхъ земѣхъ и отходи да си търси мѣсто у побоженъ народъ, за който ще измоли у Бога милость и благословеніе.

Калугерѣ-тѣ мълчеше.

— Е, пристаяшь ли? запыта Ясень.

Калугерѣ-тѣ още мълчеше, като да прѣмышляваше.

— Що е това? рѣче най-послѣ. Хыляда жълтицы, то е малко.